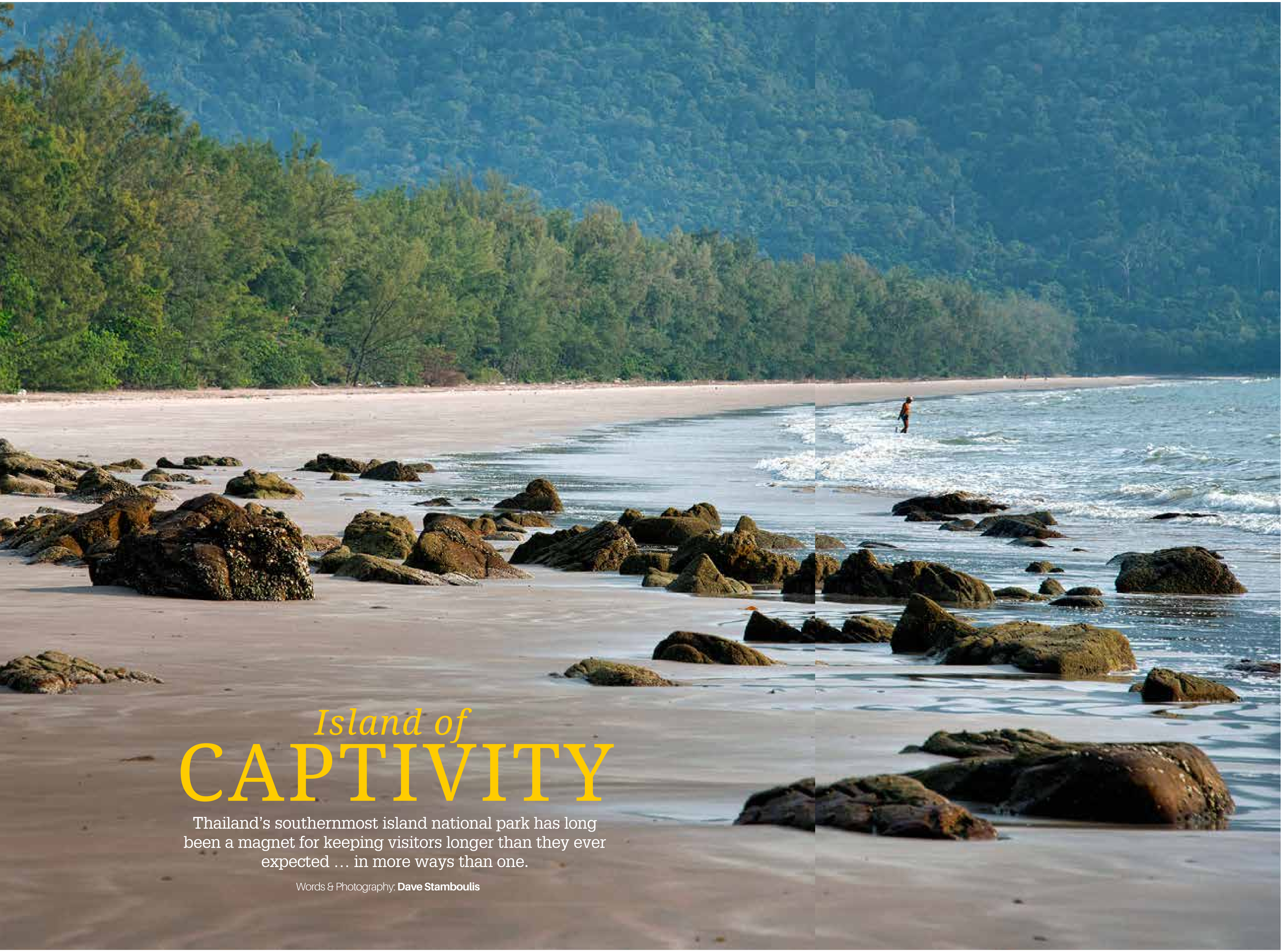

Island of CAPTIVITY

Thailand's southernmost island national park has long been a magnet for keeping visitors longer than they ever expected … in more ways than one.

Words & Photography: **Dave Stamboulis**

In the early 1930s, Koh Tarutao was chosen by the Thai Department of Corrections as the top spot for a penal colony, and by the end of the decade, it was home to thousands of prisoners. While those days may be long gone, the island's captivity factor still remains, only this time it's intrepid island lovers who are stuck on Tarutao, as one of Thailand's last undeveloped jungle and beach paradises has a way of making it hard to leave.

I've been on Tarutao for a week now, somehow never making the lone pickup truck for the morning that will get me back to the north of the island for the daily boat back to the Thai mainland. I was actually here some 25 years ago, back when a bamboo bungalow on Koh Phi Phi cost 20 baht per night and getting to Koh Lanta meant boarding a rickety little fishing trawler. Those days are long gone of course, and yet compared to places like Phi Phi, Samui, Phuket, and even Lanta, Koh Tarutao hasn't changed much at all. While nearby Koh Lipe is also part of the Tarutao-Adang National Marine Park archipelago, it is chock-a-block with 7-11's, beer bars, boutique resorts, and the usual developer's wrath that seems to be the fate of most Thai islands. Luckily, Koh Tarutao has been spared all this, and strict national park rules have dictated that only a handful of simple park-run bungalows, along with a cafeteria adjacent to them, remain the only sign of human encroachment on the island.

Left:
Solitude on pristine Ao Son beach, Tarutao Island

Above:
Empty Ao Pante Malacca white sand beach

A pickup truck runs the length of the drivable track south from Ao Phante Malacca, where the boat pier and park headquarters are, to Ao Mole, where there is another set of bungalows and a campground. From Ao Mole, to get to my campsite further south at Ao Son, one has to walk through the jungle several more kilometres, with the reward being ending up on one of Thailand's most pristine white sand beaches, light years away from full moon parties and thumping nightclubs.

Tarutao wasn't always so seductively inviting. The Thai governing authorities were looking for a place to put political prisoners and lessen the crowding in Bangkok prisons in the 1930s, and they figured the island was the perfect spot. The island was home to crocodiles and surrounded by shark-infested waters, meaning getting off the island was pretty much impossible. By 1940, there were over 3,000 prisoners incarcerated along Tarutao's east coast at Ao Talo Wow. Today, Talo Wow can be reached by mountain bike, and boasts a newly built and informative museum detailing the history of the penal colony years, along with the ruins of the old prison camp.

When World War II reached Southeast Asia in 1941 and with the Japanese invasion of Thailand, Tarutao stopped receiving food and medical supplies from the mainland – famine, malnutrition, and malaria soon became rife on the island. Shortly afterwards, both the prisoners and their guards turned to piracy as a means of survival. Their savage piracy, often burning vessels with the inhabitants aboard, became legendary, and the Straits of Malacca became a haven for lawlessness. Ships carrying goods to nearby Penang, Malaysia – then a British colony – were ruthlessly attacked and ransacked.

By 1945, the situation was so out of control that the British military became involved, working with the Thai government to return the Andaman to order. By 1948, the island finally ended its prison days, pretty much falling into decay and abandonment until 1974, when Koh Tarutao was made a national park.

My campsite at Ao Son has no wardens, only a ranger and a cook. The cook takes care of all my nutritional needs, whipping up spicy southern Thai fare like *gaeng dtai pla* fish curry and sautéed *sataw*, known as stink beans, which pack one pungent punch, well received after a day of forest trekking. The ranger points out the best place to look for dusky langurs and hornbills, common residents on Tarutao. He tells me to come back in a few months when sea turtles will come to the beach to lay their eggs, and shows me a spot along the river leading into the jungle where several immense pythons sleep coiled up in a tree, waiting for dusk to descend and jump into the river to hunt for food.

Wandering through the jungle trails and along the empty remote beaches of Tarutao, you'll feel like a shipwreck castaway or survivor. There's good reason why the famed television series Survivor shot its 2002 seasonal series here – the island feels far less like the Thailand most visitors have come to know via Phuket and Samui, and far more like some remote outpost in the Indian Ocean where few have ever ventured. You won't be completely alone, but you are guaranteed to have plenty of sand, sea, and jungle canopy all to yourself.

Walking across the island one afternoon, I wander through the ruins of the old prison camp. It amazes me to see how the old warden's residence and several other buildings, while falling apart, have withstood some of the ravages of the tropical humidity and encroaching jungle even after all these years, almost as if they didn't want to give up the ghost on this fabled bit of Tarutao history. The confinement pit, where prisoners sent to solitary were locked up, had been reconstructed, an oven-like brick room, along with several other spots that illustrate just how rough life once was here. Picking my way carefully across the rotting wooden boards inside one of the old warden residences, I think I hear the sound of voices coming from the corner, but it is only the wind and the sounds of the jungle, combining with my imagination, spurred on by the enticing surroundings.

Back out along the coast, it is all sunshine, turquoise sea, and emptiness. I return to Ao Son to watch a dramatic pink sunset, got eaten alive by sandflies as I attempt to do photographic justice to the beautiful hues. I then watch the squid boat lights come on as darkness set in, giving the sky an eerie green colour somewhat reminiscent of the northern lights.

The name Koh Tarutao comes from the Malay name of *pulau tertua*, which means old and mysterious island. With its dense forests, high peaks, and large swathes of unexplored jungle it indeed lives up to its name. As I retire to my tent to the sounds of macaques hollering from nearby trees, I realise that I am indeed a hopeless captive to my pirate paradise.

TRAVEL TIPS

Koh Tarutao can be reached by daily speedboat from Pak Bara Pier in Satun Province. Minivans run from Hat Yai taking 3 to 4 hours. Hat Yai is also the nearest airport, with daily flights on Thai Airways from Bangkok. Bungalows at Phante Malacca and Ao Mole can be booked via the Thailand National Parks website, *http://portal.dnp.go.th*.

Clockwise from top left:
Nail rock and bridge at Ta Lo Wow
Ruins of the old prison camp at Ta Lo Wow
Nail rock and seascape at Ta Lo Wow
Lush Ao Son camp in the jungle
Oriental pied hornbill (Anthracoceros albirostris) in Koh Tarutao Island

เกาะแห่ง**การจองจำ**

เกาะอุทยานแห่งชาติทางใต้สุดของประเทศไทยแห่งนี้เป็นแม่เหล็กดึงดูดให้ผู้มาเยือนต้องอยู่นานเกินที่ตั้งใจไว้...มาแต่ไหนแต่ไร

แปลและเรียบเรียงโดย จิตติณี รองหานาม

เกาะตะรุเตาซึ่งทั้งใหญ่และลึกลับมีประวัติศาสตร์ว่าถูกใช้เป็นเกาะแห่งการจองจำ ช่วงปีพ.ศ. 2480 กรมราชทัณฑ์เลือกเกาะนี้ให้เป็นทัณฑนิคม เกาะนี้เต็มไปด้วยนักโทษหลายพันคน แม้ว่าวันเวลาเหล่านั้นจะผ่านไปนานมากแล้ว แต่ความเป็นเกาะแห่งการจองจำยังคงอยู่ หากแต่เป็นการจองจำด้วยเสน่ห์มัดใจผู้มาเยือนให้ติดกับดักของป่าสวยทะเลใส จนทำให้ยากจะถอนใจเดินทางกลับ

ถ้าเทียบเกาะนี้กับเกาะอื่นๆ เช่น เกาะพีพี สมุย ภูเก็ต หรือแม้แต่ลันตา เกาะนี้เปลี่ยนแปลงไปน้อยมาก ไม่มีบาร์เบียร์หรือรีสอร์ตหรูอะไรมากนัก และยังคงยึดมั่นกับกฎเหล็กของการเป็นอุทยานแห่งชาติ โดยจะมีเพียงบังกะโลของทางอุทยานให้บริการในจำนวนไม่มากนัก และมีโรงอาหารให้บริการติดกับส่วนที่พักเพียงแห่งเดียว พอเป็นเครื่องหมายให้รู้ว่ายังมีมนุษย์อยู่บนเกาะ สำหรับรถปิ๊กอัพจะวิ่งตั้งแต่อ่าวพันเตมะละกาทางใต้เกาะซึ่งมีท่าเรือและสำนักงานอุทยานตั้งอยู่ ไปจนถึงอ่าวเมาะและ ซึ่งจะมีบังกะโลและจุดกางเต็นท์ให้บริการ จากอ่าวเมาะและไปถึงอ่าวสนต้องเดินลัดเลาะไปตามป่าหลายกิโลเมตร หากแต่ก็มีรางวัลแห่งความพยายามเป็นหาดทรายขาวสวยบริสุทธิ์ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย ห่างไกลจากปาร์ตี้ฟูลมูนและไนท์คลับอยู่หลายปีแสง

แต่ตะรุเตาในอดีตก็ไม่ได้มีความเชื้อเชิญชวนหลงใหลดังเช่นทุกวันนี้ ในช่วงที่ทางการไทยมองหาสถานที่สำหรับระบายนักโทษการเมืองออกจากกรุงเทพฯ ในปีพ.ศ. 2480 ก็ได้ลงความเห็นว่าเกาะนี้เหมาะที่สุด เพราะอยู่กลางทะเลที่มีจระเข้และฉลามชุกชุม การจะหลบหนีออกจากเกาะนี้แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย และเมื่อถึง พ.ศ. 2483 ก็มีนักโทษราว 3,000 คนถูกจองจำทางฝั่งตะวันออกของเกาะบริเวณอ่าวตะโละวาว ในปัจจุบัน อ่าวตะโละวาวสามารถปั่นจักรยานภูเขาไปถึงได้ และเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์ซึ่งเพิ่งสร้างขึ้นเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ในช่วงปีที่เกาะนี้เคยเป็นทัณฑนิคม รวมทั้งมีเศษซากคุกเก่าให้ได้ชม

ในช่วงที่สงครามโลกครั้งที่สองแผ่ขยายเข้ามาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปีพ.ศ. 2484 และทหารญี่ปุ่นเข้ารุกรานประเทศไทย ตะรุเตาไม่ได้รับอาหารและยาจากแผ่นดินใหญ่ ทำให้เกิดความอดอยากและการระบาดของไข้มาลาเรีย ไม่นานหลังจากนั้น ทั้งนักโทษและผู้คุมต่างผันตัวไปเป็นโจรสลัดเพื่อความอยู่รอด ความโหดร้ายในการปล้นเรือของพวกเขาโดยมักจะบุกเข้าเผาเรือที่มีคนอยู่กลายเป็นตำนาน และช่องแคบมะละกากลายเป็นสวรรค์สำหรับการทำผิดกฎหมาย เรือที่ขนสินค้ามายังเกาะปีนังของมาเลเซียซึ่งตอนนั้นเป็นอาณานิคมของอังกฤษและทอดตัวอยู่ไม่ไกลจากตะรุเตานักมักโดนโจมตีเพื่อปล้นสะดม จนกระทั่งปีพ.ศ. 2488 เหตุการณ์เลวร้าย

เกินจะควบคุมจนกองทัพอังกฤษต้องเข้ามามีบทบาท โดยเข้ามาทำงานร่วมกับทางการไทยเพื่อคืนความสงบเรียบร้อยให้แก่อันดามันอีกครั้ง สามปีหลังจากนั้น ตะรุเตาก็ยุติบทบาทการเป็นเกาะคุกและถูกทิ้งร้างอยู่นานจนกระทั่งปีพ.ศ. 2517 จึงมีการประกาศให้เกาะตะรุเตาเป็นอุทยานแห่งชาติ

จุดกางเต็นท์ที่อ่าวสนไม่มีพัศดีเรือนจำแต่อย่างใด มีเพียงเจ้าหน้าที่อุทยานและคนทำอาหารเท่านั้น โดยแม่ครัวจะทำอาหารให้กินทุกมื้อ อาหารมีทั้งอาหารใต้รสเด็ด เช่น แกงไตปลาและผัดสะตอ ส่วนเจ้าหน้าที่จะคอยให้คำแนะนำว่าจุดไหนเหมาะสำหรับส่องค่างและนกเงือก ซึ่งเป็นเจ้าบ้านของตะรุเตา และจะมีเต่าทะเลขึ้นมาวางไข่บนชายหาด อีกทั้งยังพาเดินไปตามแม่น้ำเข้าป่าซึ่งมีงูหลามตัวยักษ์หลายตัวนอนขดอยู่บนต้นไม้ รอเวลาอาทิตย์ตกดินแล้วค่อยกระโดดลงมาล่าสัตว์ในแม่น้ำ

การเดินไปตามทางเดินป่าซึ่งทอดตัวอยู่ตามชายหาดร้างห่างไกลของตะรุเตาจะทำให้คุณรู้สึกเหมือนเป็นผู้รอดชีวิตจากเหตุเรือแตก จึงไม่แปลกที่รายการทีวีชื่อดังอย่าง Survivor จะมาถ่ายทำที่นี้ในปีพ.ศ. 2545 น่าทึ่งที่พักของพัศดีและตึกเก่าต่างๆ ยังสามารถทนความร้อนชื้นท่ามกลางป่าเขาของที่นี่มาหลายต่อหลายปีราวกับว่าพวกมันยังคงต้องการสืบสานตำนานเรื่องเล่าผีที่อยู่ในประวัติศาสตร์ของตะรุเตาให้ยังอยู่สืบไป ในส่วนของห้องขังเดี่ยวได้มีการบูรณะใหม่ ห้องก่อด้วยอิฐซึ่งดูราวกับเตาอบและอีกหลายๆ จุดแสดงให้เห็นว่าในอดีต ชีวิตที่นี่ทุกข์ยากแค่ไหน เมื่อกลับออกมาที่ชายหาด รอบตัวมีเพียงแสงแดด ทะเลสีเทอร์ควอยซ์และความว่างเปล่า ที่อ่าวสนดูพระอาทิตย์ตกดินฉาบฉายท้องฟ้าให้เป็นสีชมพู จากนั้นแสงไฟจากเรือไดหมึกก็ค่อยๆ กระจายตัวไปทั่วน่านน้ำท่ามกลางความมืดมิด ส่องแสงสีเขียวเรื่อเรืองชวนให้คิดถึงแสงเหนือ

ชื่อเกาะตะรุเตามาจากภาษามาเลย์คำว่า pulau tertua ซึ่งมีความหมายว่าเกาะโบราณและลึกลับ ด้วยมีป่าหนาแน่นยอดเขาสูง และป่ารกชัฏซึ่งไม่เคยถูกสำรวจ ทำให้ตะรุเตาเป็นเกาะโบราณและลึกลับสมชื่อ ขณะที่ผมกลับไปเต็นท์ตัวเองซึ่งตั้งอยู่ทางที่มีเสียงลิงแม็กแคกแว่วมาจากต้นไม้ใกล้ๆ ผมรู้เลยว่าตัวเองเป็นนักโทษผู้สิ้นหวังที่ถูกจองจำด้วยเสน่ห์ของเกาะสวรรค์ส่วนตัวแห่งนี้อย่างแท้จริง

หน้าคู่นี้ตามเข็มนาฬิกาจากบนซ้าย
น้ำทะเลใสแจ๋วที่อ่าวสน

สถานที่กางเต็นท์พักแรมที่อ่าวสน

ซากคุกเก่าที่อ่าวตะโละวาว

ค่ายนักโทษเก่าที่อ่าวตะโละวาว